

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. L.**, zast. JUDr. Martinem Soukupem, Ph.D., advokátem, se sídlem Římská 2575/31a, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2021, č. j. PK-DSH/3007/21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 10. 2021, č. j. 17 A 55/2021 - 73,

t a k t o :

- I.** Žádost žalobce o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Magistrát města Plzně, odbor správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 3. 8. 2016, č. j. MMP/186330/16, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění do 18. 9. 2016, pro porušení § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní proti tomuto rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) brojí kasační stížností. Součástí kasační stížnosti učinil rovněž žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti podle § 40 odst. 5 s. ř. s., kterou zdůvodnil tím, že ze závažných důvodů vyplývajících z pandemie COVID-19

(covidová a karanténní opatření) nebylo možné pro něj a jeho právního zástupce učinit toto podání dříve.

[5] Podle § 3 odst. 1 zákona č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastníci se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu (dále jen „zákon č. 191/2020 Sb.“), *zmeškala-li osoba v řízení před soudem jednajícím a rozhodujícím ve správním soudnictví lhůtu k provedení úkonu z vážného omluvitelného důvodu spočívajícího v mimořádném opatření při epidemii, které této osobě znemožňovalo nebo podstatně ztěžovalo úkon učinit, promine soud zmeškání této lhůty podle § 40 odst. 5 soudního řádu správního i v případech, ve kterých to zákon jinak vylučuje. O prominutí zmeškání lhůty rozhoduje soud, který je příslušný k projednání zmeškaného úkonu a rozhodnutí o něm.*

[6] Krajský soud v Praze v usnesení ze dne 26. 5. 2020, č. j. 55 A 43/2020 - 46, dospěl k závěru, že „*prominout zmeškání lhůty dle § 3 odst. 1 zákona č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2, nelze automaticky: žadatel musí naopak tvrdit a osvědčit, že mu bylo provedení zmeškaného úkonu „znemožněno nebo podstatně ztíženo“ v důsledku mimořádného opatření. Žadatel je tedy povinen tvrdit a osvědčit skutečnosti, které nasvědčují tomu, že omezení plynoucí z mimořádného opatření měla zásadní dopad na jeho možnost provést zmeškaný úkon.*“ Zákon č. 191/2020 Sb. tedy nelze vnímat jako jakýsi univerzální či generální pardon pro jakékoliv zmeškání lhůty k provedení úkonu; tento postup je podmíněn prokázáním existence konkrétního vážného omluvitelného důvodu spočívajícího v mimořádném opatření při epidemii, v jehož důsledku bylo učinění příslušného úkonu znemožněno či podstatně ztíženo (shodně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2020, č. j. 6 As 103/2020 - 21, či ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 As 236/2020 - 17).

[7] V usnesení ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 As 209/2020 - 57, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „§ 3 zákona č. 191/2020 Sb. představuje výjimečné „*prolomení*“ obecného pravidla, podle něhož nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout. Zákonodárce sáhl k tomuto opatření s ohledem na bezprecedentní situaci vzniklou v souvislosti s virovou epidemii, na níž vláda a další orgány moci výkonné reagovaly vyhlášením nouzového stavu a přijímáním řady opatření, která omezovala práva a svobody, jakož i zaváděla nové povinnosti. Je proto zcela logické, že zákon č. 191/2020 Sb. váže omluvitelný důvod právě na tato mimořádná opatření (která zákon blíže konkretizuje v § 1 odst. 2), pokud účastníkovi řízení či jiné osobě znemožnila či podstatně ztížila provedení úkonu. To lze dovodit i z formulace v § 3 odst. 2 zákona, který váže lhůtu k podání žádosti o prominutí zmeškání právě na ukončení nebo zrušení mimořádného opatření při epidemii, z něhož omezení plynulo. Jinak řečeno, pro použití tohoto výjimečného procesního nástroje je klíčové to, zda ke zmeškání lhůty došlo v přímé souvislosti s těmito mimořádnými opatřeními (krizová opatření přijatá vládou, mimořádná opatření ministerstva zdravotnictví či krajskými hygienickými stanicemi) a zda povaha těchto opatření byla způsobilá provedení úkonu účastníkem řízení znemožnit nebo výrazně ztížit. (...) Jestliže však zákonodárce nezvolil paušální řešení (například v podobě stavění běhu všech lhůt), k čemuž přistoupil kupříkladu zákonodárce na Slovensku (viz § 2 zákona č. 62/2020 Z.z., o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nakažlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a doplňajú

pokračování

niektoré zákony), pak soudu nezbyvá, než zkoumat v každém jednom případě splnění poměrně striktních podmínek prominutí zmeškání lhůty jako výjimky z obecného pravidla, že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.“

[8] V nyní posuzované věci však stěžovatel vůbec nespecifikoval, v důsledku jakého mimořádného opatření a konkrétně z jakého důvodu zmeškal lhůtu pro podání kasační stížnosti. Nepředestírá tedy vůbec, jaké konkrétní omezení způsobilo, že nemohl včas podat kasační stížnost. V případě absence jakéhokoli konkrétního tvrzení stěžovatele o omluvitelném důvodu zmeškání lhůty, který není bez dalšího zjevný ani ze skutkových okolností případu a který soud není oprávněn za žadatele domýšlet, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než stěžovatelu žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti zamítnout (výrok I. tohoto usnesení).

[9] Nejvyšší správní soud následně po posouzení splnění zákonných náležitostí kasační stížnosti stěžovatele dospěl k závěru, že byla podána opožděně.

[10] Podle § 106 odst. 2 s. ř. s., *kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. [...]Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.* Podle § 106 odst. 4 téhož zákona, *kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.* Konečně podle § 40 odst. 4 s. ř. s., *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

[11] Ze spisu krajského soudu (konkrétně z doručenky na č. l. 78) Nejvyšší správní soud ověřil, že napadený rozsudek byl do datové schránky stěžovatelova zástupce doručen dne 29. 11. 2021. Konec dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti pak podle § 40 odst. 2 s. ř. s. připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tedy na pondělí 13. 12. 2021. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti. Nejpozději tohoto dne musela být kasační stížnost podána u soudu, nebo alespoň předána k poštovní přepravě ve smyslu § 40 odst. 4 s. ř. s. Kasační stížnost však byla do datové schránky kasačního soudu dodána až dne 27. 1. 2022 [téhož dne byla i stěžovatelem (resp. jeho právním zástupcem) prostřednictvím datové schránky odeslána (viz č. l. 18 spisu Nejvyššího správního soudu)], tedy opožděně.

[12] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.* Soudní řád správní nestanovuje jiný důsledek opožděnosti kasační stížnosti, nežli právě její odmítnutí. Nejvyšší správní soud proto opožděně podanou kasační stížnost za použití § 120 s. ř. s. odmítl.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu